

RŮŽENEC SVĚTLA - 2. TAJEMSTVÍ

„KTERÝ ZJEVIL V KÁNĚ SVOU BOŽSKOU MOC“

(8. POKRAČOVÁNÍ)

Opět se soustředíme na Ježíšovo veřejné působení, na dobu, kdy se jeho „životní tajemství“ projevují nejsilněji a podle toho dostávají i označení jako „tajemství světla“, protože Pán Ježíš sám o sobě říká, že je světlem světa.

Z veřejného působení Pána Ježíše vybral Jan Pavel II. pět důležitých událostí¹⁾. Druhou z nich je zázrak proměnění vody ve víno v Káni Galilejské. Pojďme se na něj podívat podrobněji.

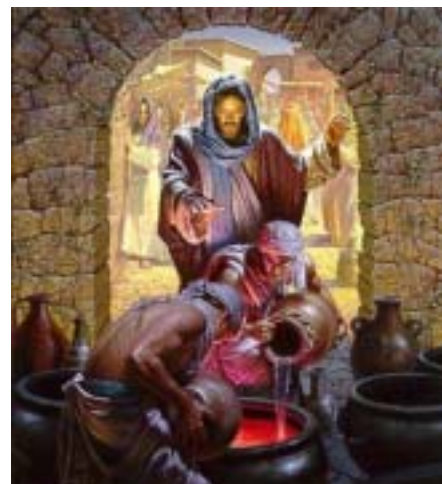
Úvaha nad tajemstvím

Byla svatba v galilejské Káně a byla tam i Ježíšova matka. Na tu svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Došlo víno, a proto řekla matka Ježíšovi: „Už nemají víno“... A služebníkům řekla: „Udělejte všechno, co vám řekne“... Ježíš řekl služebníkům: „Naplňte džbány vodou.“ Naplnili je až po okraj. A nařídil jim: „Teď naberte a doneste správci svatby“... Správce svatby okusil vodu proměněnou ve víno... To byl v galilejské Káně počátek znamení, která Ježíš učinil (J 2,1-3,5,7-9,11).²⁾

Tento příběh umístil evangelista Jan hned do úvodu své Dobré zvěsti a je tudíž nápěvem toho, co chce učedníkům textem naznačit a osvětlit.

Ježíš vykonal mnoho skutků, které jeho současníci považovali za zázraky. On sám je však hodnotil jako znaky přicházejícího Božího kralování. A tedy není zapotřebí je chápat jako zázraky, v kterých boží moc uskutečňuje něco nadpřirozeného, co se vymaňuje z platnosti přírodních zákonů. Evangelista Jan zdůrazňuje, že tato událost je „znaméním“, něčím, co něco jiného jenom předznamenává.

Příběhy mají moc předávat nám životní zkušenosti, něco, co lze jen obtížně popsat a objasnit přímo. Z toho důvodu také promlouvají v symbolech, které zdůrazňují určitý směr. Svatba, svatební hostina, zpěv,

tanec a víno jsou velké biblické symboly radosti z přítomnosti Božího království, z přítomnosti ženicha, ze slavnostního zasnoubení ženicha a nevěsty.

Prázdny kamenné nádoby symbolizují staré náboženské chápání, „židovské náboženství zákona“, v kterých se nachází „jenom voda“, co není pro svatební oslavu vhodným nápojem.

A pak dochází k proměně - obyčejná voda je v Ježíšově přítomnosti, jeho přítomností a působením, proměněná v nápoj slavnostní - červené víno symbolizující ohnivý plamen působení Ducha svatého.

Celý tento obraz může být také chápán jako vyjádření situace člověka uhněteného „z hlíny a vody“, člověka, který je ve své podstatě

bezmocný, neschopný kvalitní duchovní proměny. A přece – tento příběh nám naznačuje, že člověk může zažít přerod své duchovní kvality v přítomnosti Ježíše plně ponořeného, ukotveného v důvěře v Boha. A v ní se tento přerod člověka odehraje jen tak, z ničeho, zdarma, čistě z milosti Boží. Událost, v které se, obrazně řečeno, promění voda ve víno.

Zázrak této proměny může spočívat například v tom, že se náš zdánlivě nesmyslný, sebestředný a bezcenný život změní, když se s důvěrou v Boha odvážíme vykročit za Ježíšem.

Anebo pro toho, kdo cítí, že jeho život je jak rozlitaná voda, může zázrak proměny souviset s tím, že zničehonic převezme zodpovědnost za svůj život a začne následovat hlas Věčného. A ten jej neopustí, když o něj člověk stojí, a tak mu otevírá prostor pro život úplně jiné kvality, který má „vůni a příchut' nebeského vína“.³⁾

Víme, že nás slabosti drtí, vyhýbáme se jim, nepřiznáváme si je nebo je těžce snášíme. Ale „v Bohu“ se stanou tyto slabosti silou. Pán se opře o tyto naše nedostatky a pozvedá nás přes ně k sobě.

Mějme naději, že i my se dnes můžeme stát příkladem „proměny vody ve víno“.

Beáta Dombajová

¹⁾ Svatý otec Jan Pavel II. doplnil kristologickou dimenzi růžence přidáním tajemství světla, viz Jan Pavel II. - Apoštolský list Rosarium Virginis Mariae, Praha Sekretariát české biskupské konference, 2002

²⁾ Růženec, Nakl. Paulínky, 2003., str. 12

³⁾ volně podle: Prof. ThDr. Karol Nandrásy: Ježíš a současnost, 2010, str. 149-174

obr. 1 – <http://nowstar.net/god/prayers/wedding-feast-at-cana.htm>

obr. 2- <http://nowstar.net/god/prayers/golden-gates.htm>

LEPŠÍ SPOLEČNOST SE STAROSTMI, KTERÉ PŘINÁŠEJÍ DĚTI, NEŽ SMUTNÁ SPOLEČNOST BEZ DĚTÍ

Papež František o dětech

• „Často potkávám maminky, které mi na náměstí ukazují, že čekají dítě, a prosí o požehnání... Tyto děti jsou milovány ještě před příchodem na svět. (...) Jsou milovány ještě před narozením, podobně jako nás Bůh vždycky miluje první. Jsou milovány dříve než by si něco zasloužily, dříve než dovedou mluvit či myslet, dokonce dříve než přijdou na svět! Být dětmi je zásadní podmínkou poznání Boží lásky, která je posledním zdrojem tohoto autentického zázraku. Do duše každého, jakkoli křehkého dítěte Bůh vkládá pečeť této lásky, která je základem osobní důstojnosti, kterou nic a nikdo nebude moci zničit.“

• „Čtvrté přikázání požaduje po dětech – a všichni jimi jsme – aby ctily otce i matku (srov. Ex 20,12). Toto přikázání následuje hned po těch, která se týkají samotného Boha. Obsahuje totiž něco posvátného, něco božského, co je u kořene každého jiného druhu mezilidské úcty.“

• „Děti nám připomínají další krásnou věc. Připomínají nám, že jsme stále syny a dcerami. I když se člověk stane dospělým nebo zestárně nebo se také stane rodičem či zaujímá nějaké zodpovědné místo, přesto přese všechno mu zůstává synovská identita. Všichni jsme syny a dcerami. Tak je nám ustavičně připomínáno, že život jsme si nedali sami, ale dostali jsme ho. Obrovský dar života je první dar, který jsme obdrželi. Občas nám v životě hrozí, že na to zapomeneme, jako bychom byli pány svého života. Jsme však radikálně závislí. Vskutku je motivem velké radosti, pocitujeme-li, že v každém věku, v každé situaci a v každém společenském postavení jsme a zůstáváme syny a dcerami. To je zásadní poselství, které nám děti předávají svou samotnou přítomností. Pouhou přítomností nám připomínají, že my všichni a každý z nás jsme syny a dcerami.“

• „Děti přinášejí život, veselí, naději, ale také trápení. Život je takový. Určitě přinášejí také starosti a někdy spoustu problémů. Lepší je však společnost s těmito starostmi a těmito problémy, než smutná a fádňá společnost bez dětí!“

• „Je pravda, že se dětem s vážným postižením dostává díky Bohu často mimořádných rodičů, připravených k jakékoli oběti a všestranné velkodušnosti. Tito rodiče by však neměli být ponecháni osamě! Měli bychom je provázet v jejich námaze, ale také jim nabízet chvíle sdílené radosti a bezstarostného veselí, aby nebyli pouze v zajetí terapeutické rutiny.“

(z katechezí papeže Františka na generální audienci, Svatopetrské náměstí 11. 2., 18. 3., 8. 4.) www.radiovaticana.cz

-BM-

Z DĚTSTVÍ MÁ V SOBĚ POCIT KLIDU...

Vyprávěla paní Růžena Motlová

Pocházím z Petrovic a narodila jsem se v roce 1929, kdy byly kruté mrazy kolem -40 stupňů. Pomrzlo tehdy hodně ovocných stromů. Byly jsme tři holky, já byla nejmladší. Měli jsme hospodářství, krávy, telata, kozy, prase, husy. Já jako nejmladší jsem měla na starosti zalévání kytek a husy. Husy jsme měli každý rok, sotva se vylíhly, už byly v bedýnce ve světnici, aby jim nebyla zima. Naši mně říkali husopaska. Práce byla pořád. V létě i v zimě. V zimě jsme šili knoflíky, a než jsme mohli jít ven sáňkovat, museli jsme jich aspoň deset obšít. No a když nám naši dali sánky od dobroučského koláře, to jsme měli pane radost...!

Z dětství mám v sobě úžasný pocit klidu, bezpečí a rodinného společenství. Když jsem se ráno probudila na posteli, tak ve světnici praskal oheň a voněl lógr. Tatínek topil v kachlákách a vařil meltu. Maminka dojila krávy a to čerstvý vlahý mlíko se hned svařilo na bílý kafe. To byla dobrota! A tak si říkám, že dneska děti ve svých pokojíčkách něco takového nezažijí.

Maminka pekla v peci chleba. Napekla tak šest pecnů, a teprv když se snědl, pekl se další. Leckdy už chytal plíseň, ale protože byla úcta ke chlebu, tak se to otřelo a snědlo. Krávy dostaly chleba jen na Štědrý den.

Tatínek se naučil od dědečka holit a stříhat. On neměl živnost, ale nějak to k té naší chalupě patřilo. Bral 50 halířů za holení a 1 korunu za stříhání. Každou sobotu tam bylo spoustu mužskejch. A tak jsme se dozvěděli plno drbů z vesnice. Někdy jsme to jako děti neviděly rády a někdy jsme tatínkovi pomáhaly, když řekl: „Pojď, namydli toho pána, ať to mám rychleje.“

Tatínek Antonín Junek byl nejmladší z devíti dětí a zůstal na chalupě. Byl v 1. světové válce, a protože nechtěl střílet do lidí, dostal se jako lapiduch na Ukrajinu. Mám tady po něm dva notýsky, kam si tatínek opisoval písničky a veršovánky. Měl je s sebou ve válce. To víš, rádio nebylo. A tak si lidi zpívali. Mám tam i takovou báseň z války o 22 slokách, jak je hoch povolán do války. Loučí se s domovem a nakonec ho zastřelili. Jestli to tatínek opisoval nebo skládal sám, to už nevím. Asi měl sám podobné pocity. Říkával, že na bojišti to bylo hrozný. A taky nám vyprávěl, že od Rusáků se nemůžu ničemu učit. Všude mají místo silnic bláto a na záchod chodí za dům. Tatínek měl jen obecnou školu, ale protože hezky psal, povolali ho jako písaře do Hradce. Po válce se tatínek oženil, koupili si s maminkou pole, postavili stodůlku a chlév. Na bydlení zbyla jedna světnice a komora. Do základní školy jsem chodila v Petrovicích a pak do rodinky - rok do Žamberka a pak dva roky do Lanškrouna, než Němci školu zavřeli. Pak jsem byla půl roku nasazená v Častolovicích u Rojků, kteří vlastnili strojírný, a hlídala jsem jim ročního kluka. Bylo mi asi 15 let. Jiná děvčata byla různě po fabrikách a mě si paní vybrala do rodiny. Byla to dobrá služba. Starala jsem se o Otíka a žehlila. To mě naučila paní. Hned po osvobození jsem šla domů, i když mě paní prosila, ať u nich ještě zůstanu. Později jsem se z doslechu dozvěděla, že po válce museli odejít do západních Čech. Doma mně naši říkali, že za Markovými „v Kotli“ se usadili v lese Rusáci a chtějí po lidech živobytí. Dokonce před nimi museli lidi schovávat i děvčata. Něco takového jsem v Častolovicích nezažila.

Jako malá jsem měla z Němců strach. Po Petrovicích jezdili občas v takových šeredných plátěných autech na obhlídku. Tatínek byl starosta a měl všechno pod svojí osobní zodpovědností. Občas mu přivezli takový červený plakát, kde byla černým písmem napsaná jména zastřelených lidí a tatínek to musel vyvěsit. Pokaždé jsem před nimi prchala a měla strach, jestli tatínka neodvedou. Pak ještě jezdili dvakrát denně „ordněři“. Němci na kolách s puškou na zádech. Jezdili z Horní Čermné přes Petrovice do Horní Dobrouče. Tehdy jsem chodila do školy v Petrovicích a tam jsme byli jako za kamny. Já se do školy vždycky těšila, protože doma byla samá práce. Měli jsme výborného pana učitele Cyrila Opatrného. Přišel někde ze Šumavy. Hrál nám na harmonium a naučil nás všechny zpívat spoustu národních písniček, každý den jsme začínali písní. Byl velký vlastenec, hrál v kostele, hráli jsem s ním divadlo, pořádali besídky. Měla jsem ho moc ráda. Byl pro mě vzor lidskosti, naučil nás lásce k vlasti. My děti jsme ho milovaly, i když za každou hrubku jsme od něj dostaly pravitkem přes prsty. Zajímavé je, že když se odstěhoval, tak mnozí dospělí na něm nenechali nit suchou. Mně to bylo moc líto, když odešli, protože jsem hodně kamarádila s jeho synem Mílou. Pamatuju, jak nám jednou pan učitel na tabuli nakreslil mapu Čech a obkreslil Sudety. To nás úplně omráčilo. Ve třídě bylo ticho jak v kostele. Všichni jsme zakoušeli pocit bezpráví. Tenkrát jsme žili ve strachu. Já chodila už do Dolní Čermné do měšťanky. No a my z Petrovic jsme ráno vyrazili s krajícem chleba a večer přišli. Když bylo v poledne volno, tak jsme šli s krajícem k rybníku.

Němci zabrali půl Čermné, od rybníka nahoru už byly Sudety. Horní děti nesměly k nám do školy a všechno se učily německy, ze dne na den. Nás dole bylo jen 20. Němčinu nás učil Čech, ale byl to takový blázen. Na začátku jeho hodiny jsme museli stát, hajlovat a křičet německy různá hesla, která nás naučil. Mnohá byla samozřejmě fašistická. Po válce se ten člověk oběsil. Dějepis jsme neměli vůbec a zeměpis hodně mizerný. Neměli jsme žádné učebnice, jen jsme psali, co učitelé říkali. Ano, ve válce jsme se báli, ale teď je svět úplně jinej. Je to skoro, jako když vyprávím pohádku. To už tatínek mi povídal, že dědeček ke stáří říkával, že už ho ani svět nebaví, protože mu nerozumí a je úplně jiný, než on pamatuje. To samé pak říkal tatínek. Ano a dnes to říkám já. Já těm mladým dnes ani nezávidím. Co všechno mají, co všechno si můžou koupit. Co je dráždí, protože to nemají a mohli by mít. Já měla třeba zimák, kterej jsem si pak v rodince přešila na paletu. Ale to mý mládí bylo moc fajn, chodila jsem do Orla, na čaje, zpívali jsme při harmonice, tancovali po stodolách. Po škole jsem pracovala v obchodním domě pana Jandery UTEX v Ústí, který odesílal textilní výrobky do ciziny. Jenže vzápětí přišel únor 1948 a to byla rána. To jsme obrečeli. Zrušili nám Orla, zavírali se lidi, vyhazovalo se z práce. Ve vzorkovně vyhodili pána, který se zastal svého šéfa pana Jandery, to stačilo, aby komunisti vyhodili rok před důchodem člověka, který tam dělal celý život. Janderovi utekli přes noc za hranice. Všechno nechali doma. Kolikrát jsem si pak vzpomněla, jak tatínek vykládal, že od Rusáků se nemáme co učit. V Dobrouči jsem pak chodila do tanečních a v r. 1944 tam poznala svého budoucího manžela. Brali jsme se v r. 1951 a šli bydlet na Kunčice k Faltusom na vejměnek. Tam nám bylo dobře. Řekni mně, kdo by si dneska vzal někoho cizího do baráku? Tady se nám narodila Maru a Ola. V r. 1957 jsme šli do Kampeličky, kde už byly krásné místnosti, špajz i koupelna. V r. 1962 jsme začali stavět, takže jsem stála u míchačky. Osmnáct let jsem byla doma s šesti dětmi. Když bylo Evičce 5 let, šla jsem pracovat do lesa. Byla to dřina, to víš, ale když bylo hezky a my svačili na pařezu, tak jsem si říkala, jak je les nádhernej. Dodnes chodím aspoň občas v máji na bylinky, maliní, borůvkí, ostružiní, jitrocel... Na bylinky já dám.

A z čeho mám radost? Ze svobody. A pak když jsem byla jako mladá holka v Praze, nechala jsem si tam od papouška vytáhnout planetu. A tam bylo napsané: Děti budou tvým největším štěstím a láska tvého milého hluboce tě odmění. A tak stoprocentně bylo a je. Manžel byl moc dobrej a holky na něj nedaly dopustit. Když umřel, děti mi moc pomohly. Byly u mě každéj den, seděly jsme na lavičce, povíдали, opékali burty, chodili na hřbitov. Jsem moc ráda, že je mám. Ano, děti jsou mým štěstím. Pán Bůh zaplať za ty roky.

AHOJ DĚTI!

Tři jedničky v dnešním datu ohlašují začínající listopad. Zároveň znamenají také to, že právě tuto neděli slavíme slavnost Všech svatých. Zítra, tedy 2. listopadu, si připomínáme Vzpomínku na všechny věrné zemřelé, neboli jak říkáme Dušičky. Hřbitovy se v těchto dnech oblékají do slavnostního šatu. Jen málokterý hrob zůstane bez věnce, květin a svíček. Na hřbitově se modlíme za všechny naše blízké, kteří již ukončili život tady na zemi a vstoupili branou smrti do života věčného. Mnohé duše procházejí očisťováním, a tak je naše modlitba za duše v očistci velmi důležitá:

„Naše modlitba jim může nejen pomáhat, ale může jim umožnit, aby jejich přímluva za nás byla účinná.“ (Katechismus katolické církve)

Pozemský život může být často naplněn spoustou starostí, utrpení a bolestí, obětí, které – jak se mnohdy zdá – převažují. Náš život by se dal přirovnat k vzácnému koberci, který tady na zemi den po dni tkáme. Naše oči však vidí jenom jeho rubovou stranu se spoustou uzlíků a zádrhelů. Bůh ale vidí líc, kde mohou vznikat krásné vzory a vše má svůj smysl...

Dnešní obrázek také na první pohled vypadá jako rozsypaný mák, ale až ho pastelkami vybarvíte, ukáže vám, co skrývá.

Návod k vybarvování:

- bez tečky - oranžová
- - bílá
- : - žlutá
- :· - červená
- :·: - zelená
- :~: - modrá
- :~:~: - hnědá
- :~:~:~: - šedá

(Otazníček)

Pro starší:

Ve Vyznání víry se modlíme a vyznáváme také svou víru ve společenství svatých. Jsou součástí Církve stejně jako všichni věřící v Krista, kteří žijí na zemi a putují k cíli a ti, kteří jsou v očistci. K dnešní slavnosti Všech svatých se výborně hodí následující myšlenky:

„Svatí v nebi – žijí v plném a dokonalém spojení s Bohem. Tato velká rodina přesahující hranice času a prostoru, národů, kultur a věků, života i smrti tvoří jediné tělo, ve kterém koluje síla Božího života a všechny nás spojuje.

Velkým darem je nám přímluva svatých. Pokud zde na zemi poznáváme cenu dobrých lidských vztahů, oč silnější je toto pouto s těmi, kdo žijí plně s Bohem a bratrsky vidí naše boje, potřeby i slabosti z nadhledu věčnosti. (Svatý Dominik řekl bratřím: „Neplačte. Budu vám užitečnější po své smrti a budu vám pomáhat účinněji než za svého života.“) Společenství se svatými obohacuje život křesťana o nové jistoty a inspirace. Měli bychom se ptát, jak vypadá náš živý osobní vztah, naše důvěrné přátelství, zejména s těmi svatými, kteří jsou blízcí našim povahám, našemu věku či stavu, kteří jsou našimi křesťanskými a birmovacími patrony. Oni nás jasně vidí a vnímají pohledem lásky. Vnímáme i my je?“ (J. Hrdlička: Věřím, věříme)

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

V šípku bylo schováno slovo POMOCNICE. Symboly odpovídaly těmto číslicím: kalich-1, miska-2, hostie-3, kapka-4, kříž-5. Hledaná čísla (místo otazníků) byla 16 a 10. Měla připomínat datum 16. 10. a ukazovat na Brno, kde probíhal Národní eucharistický kongres (15. – 17. 10.).

BIBLICKÉ POSTAVY - NÁBOT

O překážce, kterou představuje bohatství ve vztahu k morálce, a tedy o zločinech, které může zrodit, najdeme v Bibli jeden krásný příběh, kde obětí je majitel vinice, viníkem král a svědkem prorok.

Majitel vinice se jmenoval Nábót, vládcem byl Achab, král Izraele, ovládaný svou mocnou spoluvladařkou, fénickou princeznou Jezábel, svědkem zločinu byl prorok Eliáš. Příběh najdeme ve 21. kapitole První knihy královské. Achab chtěl rozšířit zahradu svého venkovského sídla v Jizreelu, v severní rovině svého království. Dotázal se Nábota, vlastníka přilehlé vinice, zda by mu ji prodal, ale byl okamžitě odmítnut: onen pozemek je rodinným dědictvím, které podle prastaré tradice nemohlo být prodáno.

Král Achab se z toho cítil natolik zle, že upadl do hlubokého smutku. V té chvíli vstoupila na scénu královna Jezábel, která vymyslela ďábelský plán. Vyhledala křivé svědky, které použila ve vykonstruovaném procesu při kajícím obřadu, aby se vyhnula národnostním střetům. Dva falešní svědkové prohlásili, že na počátku každého neštěstí stojí právě Nábót, protože zlořečil Bohu i králi. Takový zločin, který ukazoval, jak vysoko byla hodnocena účinnost slov v kulturách Východu, jež kladly takový důraz na slovo, znamenal trest ukamenováním.

„Vyvedli ho ven z města a ukamenovali ho, že zemřel. Poslali Jezabel vzkaz:

„Nábót byl ukamenován a je mrtev.“ Když Jezábel slyšela, že Nábót byl ukamenován a je mrtev, řekla Achabovi: „Vstaň a zaber vinici Nábota z Jizreelu, kterou ti odpíral dát. Nábót už nežije, je mrtvý“ (21, 13-15). V spojeneckém mlčení poddaných, kteří se neodvažovali poukázat na zneužití moci, se mocně zvedl hlas proroka Eliáše, který zločin přímo odsuzuje: „Zabil jsi a zmocnil ses?... Tak praví Hospodin: Na místě, kde lízali psi krev Nábotovu, budou psi lízat i krev tvou!“ (21, 19). A na strašnou královnu Jezábel zakřičel: „Psi sežerou Jezábel před hradbami Jizreele“ (21,23).

Nábót je symbolem všech obětí zvůle moci od oné chvíle až dodnes, např. Indiánů, kterým latifundisté z mnoha národů vzali půdu, jejich vlastnictví. I další prorok, o století mladší Izaiáš, protestoval: „Běda vám, kteří připojujete dům k domu a spojíte pole s polem, takže nezbyvá žádné místo, a tak jen vy můžete bydlet v zemi (5, 8). Staletí na to, ve 4. století křesťanské éry, zasvětil milánský biskup Ambrož právě Nábotoví svoje dílo (latinsky De Nabuthe), v němž velmi odsoudil ponižování chudých a aroganci bohatých a pevně hájil společné určení bohatství země, jak to chtěl Tvůrce. Již desatero napomíná: „Nebudeš toužit po domě svého bližního ani po jeho poli!“ (Dt 5. 21).

(Gianfranco Ravasi, Biblické postavy) -oJ-

TROCHA HUMORU...

Mladík obchází v domě nájemníky: „Promiňte, prosím, vybírám dobrovolný příspěvek na novou plovárnu.“ „Ale jistě, hned vám přinesu kbelík vody.“

Do počítačové prodejny přijde mladík a ptá se mladé prodavačky: „Slečno, máte nejnovější aktualizaci tohoto antivirového programu?“ „Ne, bohužel ne.“ „A máte ten speciální čistící prostředek na monitor?“ „Ne.“ „A máte nějaký zásobník na cédečka?“ „Ne.“ „A máte po pracovní době trochu času?“ usměje se mladík. „Ano,“ odpoví prodavačka polichoceně. „Tak tu zůstaňte trochu déle a napište na to všechno objednávku!“

Jedna věřící paní hodně pracovně létala. Protože jí zrovna dvakrát nebavilo jen tak sedět v letadle, brala si vždycky na čtení Bibli, která jí pomohla se uvolnit. Jednou seděl vedle ní chlápek, který po chvilce čtení přes rameno navázal rozhovor: „Paní, vy opravdu všem těm věcem věříte?“ „No ovšem, vždyť je to přece Bible!“ „Co třeba ten chlápek, co ho spolkla velryba?“ „Myslíte Jonáše? No ano, o tom se tam taky píše.“ „Jak se mu podle vás povedlo přežít celou dobu uvnitř ryby?“ „No, to samozřejmě nevím, ale až půjdu do nebe, tak se ho můžu zeptat.“ „A co když ten Jonáš nebude v nebi?“ „No, tak to se ho budete moci zeptat vy!“

(z knihy Nezbedův humor) -oJ-

ROZHOVOR S P. VOJTĚCHEM KODETEM O.CARM.

PRO KATOLICKÝ TÝDENÍK 2/2014

Pro církve jako společenství je Eucharistie jakousi základní svátostí – k setkávání věřících i ke slavení všech ostatních svátostí dochází nejčastěji při mši svaté. Proč je právě Eucharistie pro církve tak důležitá?

Eucharistie a její slavení jsou pro nás tak důležité, protože je to neustále trvající zpřítomnění Ježíšova života a všech jeho tajemství. Je to zpřítomnění jeho vtělení, jeho oběti za nás, jeho zmrtvýchvstání, stále zpřítomnění jeho služebné lásky vůči nám. Skrze účast na eucharistickém slavení se smíme ustavičně spojovat s Ježíšem a zakoušet jeho nejdůvěrnější projevy lásky. Kdybychom ke svému životu zde na zemi Eucharistii nepotřebovali, Pán by ji pro nás neustanovil. Náš Pán vykonal tento největší ze všech svých zázraků také proto, aby s námi mohl být co nejužší spojen a aby nám byl takto posilou v našem životním zápasu.

Někteří věřící však mají Eucharistii spojenou jen s plněním povinností: vědí, že musí být v neděli na mši a alespoň jednou za rok u přijímání. Jak se ochuzují, pokud neusilují o nic víc?

Jako mladý kněz jsem v jedné farnosti na kůru místního kostela našel nápis, že platně se celé mše svaté účastní ten, kdo přijde před kázáním a neodejde dříve než po svatém přijímání. Přišlo mi to tehdy hodně „mimo mísu“ a taky mi to bylo líto. Účast na nedělním slavení Eucharistie ve společenství místní církve jistě není tím největším přikázáním. Tím je a vždy bude milovat Boha celým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a ze všech svých sil, a milovat bližního jako sebe sama. Slavení Eucharistie pro mne ale může být velikým darem a také vzájemným projevem naší lásky s Ježíšem. Jestli mě Pán zve k prožívání našeho nejdůvěrnějšího vztahu právě skrze slavení Eucharistie, je přemýšlení o tom, jestli jsem splnil svou povinnost a kdy je ještě mše platná a kdy už ne, velkým nepochopením tohoto tajemství.

Nemůže v pozadí malého zájmu o přijímání Krista v Eucharistii také stát, že věřící této svátosti často vlastně nerozumějí?

Určitě to tak může být. Je otázka, či je to vina. Většina našich věřících si vůbec neuvědomuje, že zodpovědnost za jejich vzdělání ve víře nenese na prvním místě ani pan farář, ani rodiče, ale oni sami. Kněz to může ulehčit, nebo znesnadnit. Jistě je to ale také nedostatkem zkušenosti. Kdyby byli mnozí naši věřící hlouběji uvedeni do tajemství Eucharistie a byli vtaženi více do jeho prožívání, toužili by stále více nejen se o Eucharistii něco dalšího dovědět, ale hlavně se s Ježíšem v tomto tajemství setkávat stále víc, zakoušet tak na sobě blízkost jeho lásky a moc Boží k naší proměně a uzdravení.

Někdy může ovšem taková výchova sahat až k přílišné názornosti. Nejedem věřící si například jako dítě vyslechl poučení, že „do Pána Ježíše se nekouše“. Je to opravdu projev neucty k Eucharistii?

Tyto podivnosti jsou důsledkem jansenismu a nemají se zdravě žitou vírou a slavením Eucharistie nic společného. Pán se nám dal za pokrm, a ne za pilulku ke spolknutí. Úcta je záležitost vnitřního postoje. Myslím, že tyto otázky se dnes už moc nevyskytují. Neuctou je přistupovat k Eucharistii s nekajcností, ze zvyku a bez lásky.

Hlavní překážkou v přijímání Eucharistie je pro katolického křesťana hřích. Podle čeho může věřící poznat, zda ještě „může k přijímání“, nebo „už je načase zajít ke zpovědi“?

Děti dobře vědí, kdy mají špinavé nebo černé srdíčko, protože jsou upřímné a nekomplikované. Také vědí, že je třeba Pána Ježíše poprosit za odpuštění, protože jen on to může napravit. Kdo je upřímný před Bohem a své svědomí vychovává a nepřehlíží, dobře ví, kdy stačí, aby sám Pána poprosil o odpuštění, a kdy už má jít ke svátosti smíření.

Jistá omezení na přijímajícího klade i eucharistický půst. Jaká jsou jeho pravidla?

Současná praxe eucharistického postu je velmi prostá. Hodinu před svatým přijímáním se vlastně postí každý, kdo nesvačí ještě ve dveřích kostela. Je to stejně mimo, jako když někdo řeší, kdy je ještě účast na mši platná a kdy už ne. Souvisí to s hlubokým nepochopením tohoto tajemství. Příprava na slavení Eucharistie přece nespočívá jen v přesném dodržení eucharistického postu.

Převzato z www.nek2015.cz

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Listopad 2015			
Ne 1. 11.	Slavnost všech svatých	7.30	Bláhovi 457
		10.30	Pecháčkovi 330
Ne 8. 11.	32. neděle v mezidobí	7.30	Nastoupilovi 303
		10.00	Macháčkovi 242
Ne 15. 11.	33. neděle v mezidobí	7.30	Zpěvákovi 195
		10.30	Macháčkovi st. 180 HČ
Ne 22. 11.	Slavnost Ježíše Krista Krále	7.30	Menclovi 193
		10.30	Vávrovi 264
Ne 29. 11.	1. neděle adventní	7.30	Marešovi 172
		10.30	Macháčkovi ml. 180 HČ

Prosinec 2015			
Ne 6. 12.	2. neděle adventní	7.30	Marešovi 172
		10.30	Marešovi 264 HČ
Ne 13. 12.	3. neděle adventní	7.30	Langovi 173
		10.30	Kyšperkovi 128
Ne 20. 12.	4. neděle adventní	7.30	Kunertovi 125
		10.30	p. Hubálkovi 61
Pá 25. 12.	Slavnost Narození Páně	10.30	Svobodovi 377
So 26. 12.	Svátek sv. Štěpána	7.30	Řehákoví 283
		10.30	Marešovi 409
Ne 27. 12.	Svátek sv. Rodiny	7.30	Moravcovi 267

NÁVŠTĚVA STARŠÍCH A NEMOCNÝCH FARNÍKŮ

Ve středu 4. 11. 2015 ve Verměřovicích a v Petrovicích.

V pátek 6. 11. a ve čtvrtek 12. 11. v Dolní Čermné.

ODPUSTKY PRO DUŠE V OČISTCI

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den je možné, při návštěvě kteréhokoliv kostela, získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď – je možné ji přijmout v týdnu před nebo také po 1. 11. a 2. 11., sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

POZVÁNÍ

V úterý 10. 11. 2015 zveme všechny na promítání filmu pod názvem Filip Neri. Jedná se o hezky zpracovaný životopis svatého Filipa Neriho. Film je ve slovenštině a jeho délka je asi 100 minut.

Začátek v 19 hodin na faře v Dolní Čermné. Těšíme se na vaši účast.

BYLA POKŘTĚNA A STALA SE BOŽÍM DÍTĚTEM

v kostele v Petrovicích 11. 10. 2015 Žaneta Hašková z Petrovic

CÍRKEVNÍ MANŽELSTVÍ UZAVŘELI

v kostele na Mariánské Hoře 10. 10. 2015 Kateřina Pulkrábková a Martin Valášek

KŘESŤANSKY JSME SE ROZLOUČILI

v kostele ve Verměřovicích 17. 9. 2015 s panem Miroslavem Motyčkou z Verměřovic

v kostele v Dolní Čermné 10. 10. 2015 s panem Janem Vackem z Dolní Čermné

INFORMACE K VOLBÁM V NAŠÍ FARNOSTI:

Po skončení kola návrhů kandidátů do Pastorační rady farnosti v pátek 6. 11. 2015 bude sestavena volební listina navržených kandidátů pro celou dolnočermenskou farnost. Seznam jednotlivých navržených kandidátů do PRF, kteří také se svojí nominací souhlasili, bude uveden ve vývěskách našich kostelů (nejdříve 15. 11.). Od pondělí 16. 11. budou členové volební komise rozdávat (osobně nebo do poštovní schránky) všem voličům volební lístky s navrženými kandidáty a potřebnými informacemi k platné volbě. Pokud by někdo neobdržel volební lístek nejpozději do pátku 27. 11. t. r., přihlásí se u členů volební komise nebo u otce Josefa.

Vlastní volby budou probíhat v týdnu od neděle 22. 11. do neděle 27. 11. 2015.

- Ve Verměřovicích je dána možnost volby v sobotu 21. 11. a v neděli 29. 11. vždy 30 minut před začátkem mše svaté a ihned po jejím skončení.

- V Petrovicích bude možné volit v neděli 22. 11. a v sobotu 28. 11. rovněž 30 minut před a ihned po mši svaté.

- Ve farním kostele v Dolní Čermné bude možné vhodit volební lístek do připravené schránky po celý týden od neděle 22. 11. do neděle 29. 11. (do 18.00 h.). Volební schránka bude zde umístěna u hlavního vchodu do farního kostela za mříží, proto můžete svůj volební lístek odevzdat i ve všedních dnech v době, kdy je hl. vchod otevřen.

otec Josef

PŘÍLEŽITOST KE SVATÉ ZPOVĚDI

Dolní Čermná	středa 4. 11.	17:00 – 17:55 h.	P. Josef Roušar
Verměřovice	čtvrtek 5. 11.	16:30 – 17:55 h.	
Dolní Čermná	pátek 6. 11.	17:00 – 18:55 h.	
	neděle	7:00 – 7:25 h.	
	ostatní dny	30 minut přede mší svatou	

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

slavnost VŠECH SVATÝCH
neděle 1. listopadu 2015
45. a 46. týden / 2015

BOHOSLUŽBY A AKCE:

pondělí 2. 11.	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé	16:15 16:30 18:00	<i>pobožnost na hřbitově v Petrovicích</i> mše sv. v Petrovicích - za Zdeňku Stejskalovou mše sv. v Dolní Čermné - za všechna zemřelé, <i>pobožnost na hřbitově v Dolní Čermné</i>
úterý 3. 11.	31. týdne v mezidobí	<i>Dnes mše svatá nebude.</i>	
středa 4. 11.	sv. Karla Boromejského, biskupa	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Františka Severina, sestru, rodiče a duše v očistci
čtvrtek 5. 11.	31. týdne v mezidobí	7:30 16:30 18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za zemřelé kněze <i>výstav Nejsvětější svátosti oltářní ve Verměřovicích</i> mše sv. ve Verměřovicích - za řeholní sestru Blanku Škardovou
pátek 6. 11.	první pátek zasvěcený úctě Nejsvětějšího Srdce Ježíšova	17:00 19:00	<i>výstav Nejsvětější svátosti oltářní v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné - na poděkování Pánu Bohu a za další pomoc a ochranu
Dnes končí 1. kolo voleb do PRF – návrhy kandidátů			
sobota 7. 11.	první sobota zasvěcená úctě Neposkvrn. Srdce P. Marie	17:00 18:30	mše sv. ve Verměřovicích - za Jaroslava Vacka a rodiče z obojí strany mše sv. v Petrovicích - za Karla Vašátka, rodiče, bratra a tetu
NEDELE 8. listopadu	32. NEDELE V MEZIDOBÍ V Dolní Čermné dnes slavíme výročí posvěcení kostela. Sbíрка je věnována na opravu farního kostela sv. Jiří.	7:30 10:00 15:00	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky mše sv. v Dolní Čermné - za Valentína Kunerta a živé a zemřelé z rodiny <i>zpěvy z nešpor v Dolní Čermné</i>
pondělí 9. 11.	Posvěcení laterán. baziliky		
úterý 10. 11.	sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve	18:00 19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Alžbětu a Rudolfa Formánkovy a jejich rodiče <i>promítání filmu na faře v Dolní Čermné (viz výše)</i>
středa 11. 11.	sv. Martina, biskupa	18:00	mše sv. v Dolní Čermné
čtvrtek 12. 11.	sv. Josafata, biskupa a muč.	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky
pátek 13. 11.	sv. Anežky České, panny	18:30 19:00	<i>výstav Nejsvětější svátosti oltářní v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné
sobota 14. 11.	32. týdne v mezidobí	17:00	mše sv. v Petrovicích - za Františka a Antonii Moravcovy
NEDELE 15. listopadu	33. NEDELE V MEZIDOBÍ Ve Verměřovicích dnes slavíme výročí posvěcení kostela.	7:30 9:00 10:30	mše sv. v Dolní Čermné - za Marii a Josefa Hrdinovy a vnučku Marušku mše sv. ve Verměřovicích - za Františku Faltusovou, manžela, celou rodinu a duše v očistci mše sv. v Dolní Čermné - za Jiřího Kratochvíla a manželku a rodinu Betlachovu a Rýznarovu

POUTNÍK, LISTOPAD 2015

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 15. listopadu 2015, Poutník vyjde 29. listopadu 2015

Členové redakčního kroužku: J. Roušar, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,-Kč.